

Onhan näitä Veikkoja ja veikkoja!

Aika menee niin kovaa vauhtia, ettei ehdi ajattelemaankaan kuin ennen. Sitä joskus ihmettelee, miten sitä on ehtinyt ennen töitäkin tekemään.

Eteenpäin ajatellen uskoo, että viisi vuotta on pitkä aika. Sitä ei kannata vielä suunnitellakaan, mitä tekisi. Mutta katsopas taaksepäin, tuntuu viiden vuoden takaiset ja vielä vanhemmatkin tapahtumat eilisiltä.

Siitä on kai yli kolmekymmentä vuotta, kun Jokkeri liittyi Lauluveikkoihin, tarkemmin vuonna 1975 ja minä tietty kans'. Olivat saaneet aatteen, että naisetkin pitäisi saada toimimaan veikkojen hyväksi. Olihan heillä ollut toimintaa aikaisemminkin Nopasen Ellun hallussa olivat kerätyt varat silloinkin, kun he

pyysivät, ettenkö minä ryhtyisi vetämään naistoimikuntaa.

Olin kyllä nähnyt lehti-ilmoituksia, jossa kehoitettiin Laulusiskoja tulemaan kokoukseen ja huomautettu, että muistakaahan ottaa virkkikoukut mukaan. Kyllähän minä lauluista tykkään, mutta en ole sillätavalla jäänyt "koukkuun." Nytkin epäröin, mutta suostuin sillä ehdolla, että vaihdetaan vuosittain vetäjää, ettei tule kenellekään liian rasittavaksi. Minulla kun oli erilaista järjestötoimintaa ollut ennestäänkin tarpeeksi työni lisäksi. Niinhän siinä kävi kuin olettaa saattaakin, ettei muita niinkään halukkaita löytynyt, joten roikuin hommassa liiankin monta vuotta.

Eihän se kaikkiaan niin rasittavaa ollut ja olihan siinä joukossa hauskojakin hetkiä ja retkiä. Kävimme useissa euroopan maissa, Virossa ja jopa Miamiassa, oikeasti "Lake Wortissa" v. 2004, josta onkin pitkiä muisteloita syntynyt sattumusten vuoksi. Menomatka tehtiin kahdessa joukossa, koska ylipuukattuun Finnairiin ei kerralla koko joukko sopinut. Hyvä niin, sillä seitsemän joukosta erotettua saivat yli vuorokauden matkalla, erityisohjelmalla kokea omat seikkailunsa. Pariisissa, Charles de Gaullen kentän terminaalin lattiaa luutussimme kainaloissa roikkuvilla takeilla, kun juoksimme eksyneinä A-terminaalia etsien sillä seurauksella, että löysimme oikean paikan vasta, kun portti Miamiin oli suljettu. Saimme sentään nauttia Finnairin tarjoaman lammaslounaan calvados-viineineen, kunnes saimme luvan nousta Miamiin sijasta Chicagon koneeseen. Vaikka se on maan sisäinen kenttä, oli henkilökohtainen tarkastus erityisen tarkka. Se ulottui varpaiden väleistä hiuksiin saakka. Kun maailma oli muuttunut tosi turvattomaksi yhtäkkiä 11.9.2001 WTC:n särkemisen vuoksi. Meiltä tietysti etsittiin terroristiaseita.

Ohjelmista täytyi omatoimisesti pitää huolta, mm. naisettomat veikot asuivat eri motellissa ja keittivät siellä papusoppansa itse mikrouunissa ja huolehtivat aamiaisistaan. Lehdistä luimme, mitä tapahtuu seuraavana päivänä. Ei meillä ollut paikallista holhoajaa, mutta olemmehan me aikuisia ihmisiä. Osaamme kyllä itsekin. Kuoromme johtajakin joutui portilla laulamaan, että uskoivat, että hän on kuoron johtaja, päästäkseen ilmaiseksi sisälle.

Kävimme myös päivaretkellä Bahamalla, jonne kuoromme johtaja ei päässyt ilman viisumia, kun sattui olemaan virolainen. Hänelle tuli siitä "Canossan" matka, oli palattava taksilla takaisin Lake Worthiin. Emme me ihmiset ole tasa-arvoisia emmekä samanlaisia muutoinkaan. Enimmäkseen oli kuitenkin avartavaa ja hauskaa.

Niin monet konsertit on käyty sekä kotona että ulkomailla. Aina jäävät, näin vastuuttomassa tehtävässä olleena, mieleen vain sivuseikat ja asiattomuudet. Kerrankin kuoron piti laulaa ja illastaa Oppipojassa vappulounaalla ja istuin siellä baarissa jo valmiina, kun veikkoja alkoi sinne yksitellen saapua. Yksi tulee ja sanoo käsipäivää, toinen halailee ja kolmas pussaa kädelle ja seuraava antaa pusun poskelle ja neljäs ihan oikeasti. Viereisessä pöydässä istuva Lapin radion toimittaja kysyy, että kuinkas monta hellua sinulle oikein on. No onhan niitä jotain viitisenkymmentä. Oho! Tule nyt välillä istumaan minun polvelleni.
En minä kenen tahansa syliin, vain tutuimpien.

Terttu Seppänen